

A MOZIKBAN
IS SIKER!

Emmának is vannak kínos titkai.

És a főnöke mindet ismeri.

TUDSZ TITKOT TARTANI?

„Már szédültem a nevetéstől.”

– Jojo Moyes, a *Mielőtt megismertelek* írója

fine selection

S O P H I E K I N S E L L A

S O P H I E K I N S E L L A

**TUDSZ
TITKOT
TARTANI?**

Első kiadás

Könyvmolyképző Kiadó, Szeged, 2019

1.

TERMÉSZETESEN VANNAK TITKAIM. Miért ne lennének? Mindenkinnek vannak. Ez teljesen normális. Nekem sincs több mint másnak.

Most nem az eget-földet rengető titkokról beszélek. Nem az elnök tervezi Japán lebombázását, s nem csupán Will Smith tudja megmenteni a világot. Az én titkaim normális, hétköznapi kis titkok.

Vegyünk néhány példát, csak úgy kapásból:

1. A Kate Spade márkájú táskám hamisítvány.
2. Imádom az édes sherryt, ami az univerzum legkevesbé menő itala.
3. Gőzöm sincs arról, mi a NATO, vagy mi a célja.
4. 68 kiló vagyok, nem 61, ahogy a fiúm, Connor hiszi. (Mentségemre mondom, épp fogyókúrázni szándékoztam, amikor ezt elmondtam neki. Különben is, mi az a hét kilócska ide vagy oda?)
5. Magamban Connort mindig is Kenhez hasonlítottam. Már-mint a Barbie baba fiú megfelelőjéhez.

6. Néha a legszenvedélyesebb szeretkezés közepette is nevetni támad kedvem.
7. A vendégszobában vesztettem el a szüzességem Danny Nussbaummal, miközben apa és anya a földszinten a *Ben Hurt* nézte a tévében.
8. Megittam azt a bort, amit apa félretett húsz évre.
9. Sammy, az aranyhalunk nem ugyanaz, mint amelyet a szüleim átadtak megőrzésre egyiptomi útjuk előtt.
10. Mikor a munkatársnőm, Artemis úgy istenigazából felboszszant, narancslével öntözöm meg a cserepes virágát (nagyjából naponta).
11. Egyszer különös lesbikus álmot láttam, amelyben a lakótársnőm, Lissy is szerepelt.
12. A tangabugyim túl szoros.
13. A lelkem mélyén mindig is ott élt a hit, hogy más vagyok, mint a többiek, s a sarkon túl csodás új élet vár rám.
14. Sejtelmem sincs, miről hadovál ez a szürke öltönyös alak az orrom előtt.
15. Ráadásul a nevét is elfelejtettem.

Jó, mindössze tíz perce ismerem.

– Hiszünk a logisztikai megfontolású szövetségekben – mondja az ürge orrhagyon –, mind a szintünk alatt és fölött.

– Tökéletesen egyetérték! – felelem sugárzón, mintha csak azt mondanám: – Hát nem így gondolja-e mindenki?

Az ég szerelmére, mit jelent az, hogy „logisztikai”?

Istenem! Mi lesz, ha megkérdik tőlem? Elvégre is marketingszakember vagyok, vagy nem? Nyilvánvalóan tudnom kéne az efféléket.

Nos, ha még egyszer meghallom ezt az átkozott szót, másra terelem a témát. Vagy azt mondom, poszt-logisztikus vagyok. Valami ehhez hasonlót.

A lényeg, hogy magabiztos és szakszerű maradjak. Megy ez nekem. Ez az én nagy pillanatom, csak nem fogom elrontani?!

A Glen Oil glasgow-i székházának egyik irodahelyiségében ülök. Ahogy elnézem az ablaküvegről visszaverődő képet, igazi vezető üzletasszonynak festek. A hajamat kiegyenesítettem. Diszkrét fülbevalót viselek, a „Hogyan szerezzünk állást”-féle cikkek ajánlgatnak ilyeneket. Ráadásul a vadiúj pepita kiskosztümöm van rajtam. (Mondjuk, majdnem új. A Rákkutató használsruha-kereskedésben vettem. Egy gombot rávarrtam, különben alig látszik, hogy nem új.)

A Panther Corporation képviselőjében vagyok itt, ez a munkahelyem. A találkozó célja, hogy tető alá hozzuk az új, áfonya ízesítésű Panther Prime sportital és a Glen Oil közös hirdetési kampányát. Ma reggel csak ezért repültem ide Londonból. (A cég fizette a jegyet meg mindent!)

Alig érkeztem meg, a Glen Oil marketingesei rákezdtek a rongyozásra. Egymással versengve sorolták a légi mérföldeket és washingtoni útjaikat. Azt hiszem, egész meggyőzően blöfföltem. (Kivéve, amikor azt mondtam, hogy Concorde-dal repültem Ottawába. Mint kiderült, nincs ilyen ottawai járat.) Az igazság az, hogy életemben először vagyok üzleti úton.

Oké. A helyzet az, hogy ez életem első üzletkötése. Úgy ám! Tizenegy hónapja dolgozom marketingasszisztensként a Panther Corporationnál, s mostanáig csak másolatokat gépeltem, találkozókat szerveztem meg másoknak, szendvicseket készítettem, és elhoztam a főnököm ruháját a vegytisztítóból.

Ez tehát az én nagy lehetőségem. Titokban abban reménykedem, ha minden jól megy, talán még elő is léptetnek. Az álláshirdetés, amelyre jelentkeztem, „egy éven belüli előléptetést” emlegetett. Hét-főn lesz az éves értékelésem a főnökkel, Paullal. Megnéztem a kollektív szerződésben, mit értenek itt „értékelés” alatt. Nos, ezt olvastam: „eszményi alkalom előléptetések megbeszélésére”.

Előléptetés! Már a gondolatára is a sóvárgás ismerős érzése hasít a mellkasomba. Végre megmutathatnám apának, hogy nem vagyok örök vesztes. Meg anyának, meg Kerrynek. Mondjuk, hazamennék, és félvállról odavetném nekik: „Mellesleg, marketingmenedzserre léptettek elő.”

Emma Corrigan, marketingmenedzser.

Emma Corrigan, alelnök (marketingcsoport).

Már ha ma minden jól megy. Paul azt mondta, a dolog le van rendezve, nekem mindössze annyi a teendőm, hogy kezet rázzak. Ennyi csak kitelik tőlem. Eddig, azt hiszem, semmi gond.

Jó, a 90 százalékát nem értem annak, amit ezek összehordanak. De hát a francia szóbelimen sem sokat kapiskáltam, mégis B osztályzatot kaptam.

– Újracímkezés... elemzés... költséghatékonyság...

A sűrke öltönyös fickó tovább kántál valamiről. Mintha ez volna a világ legtermészetesebb dolga, kinyújtom a kezem, és magam felé húzom a névjegykártyáját.

Doug Hamilton – ez áll rajta. Helyes. Majd igyekszem az agyamba vésni. Doug mint dög. Gyerekjáték. Egy kutyatetem jelenik meg lelki szemeim előtt... Nem, ez kissé beteges.

Oké, felejtjük el! Inkább leírom.

A jegyzetfüzetembe lekörmölöm, hogy Doug Hamilton, meg hogy „átcímkezés”.

Idegesen megrázom magam. Egek, a bugyim igazán kényelmetlen. Úgy értem, a tanga a legjobb esetben is borzasztó viselet, ez azonban a rosszabbakon is túlsz. Talán mert két számmal kisebb a kelleténél.

Ez meg azért van, mert Connor vette, aki 61 kilót mondott be az elárusítónőnek. Mire az kiötölte, hogy nyolcas lehet a méretem. Nyolcas!

(Őszintén, azt hiszem, kiszúrt velem az a nő. Tudhatta volna, hogy füllentek.)

Nos, karácsonykor, mikor odaadtuk egymásnak az ajándékainkat, én ezt a bombázó rózsaszín selyemcsodát húztam elő a dobozából. Nyolcas méretben. Alapjában véve két választásom volt:

A változat: Bevallom az igazságot, például így: „Ez bizony túl kicsi, az én méretem tizenkettes, és különben sem 61 kiló a súlyom.” Vagy...

B változat: Belegyömöszölöm magam a bugyiba.

Egészen jól ment. Utána alig lehetett észrevenni a vörös bevágást a bőrömon. Mindössze azt nem volt szabad elfelejtenem, hogy vilámgyorsan minden árcédulát kivágjak a ruháimból, nehogy Connor rájöjjön a turpisságra.

Mondanom sem kell, később egyszer sem vettem fel ezt a bugyogót. Néha-néha kihúzom a fiókot, és elgyönyörködöm benne; megcsodálom, milyen drága. Közben azt gondolom: „Ugyan már, nem is lehet olyan szűk.” És belepréselem magam. Ma reggel is ez történt. Még azt is elhatároztam, hogy fogyókúrázni fogok, mert nem is volt olyan rossz érzés viselni.

Milyen hígeszű idióta is vagyok!

– ...sajnos az átcímkezés óta... alapvetően át kell gondolnunk... alternatív kölcsönkapcsolatokban kell gondolkodnunk...

Egész idáig csak ültem ott, és bólogattam. Közben arra gondoltam, ez az üzleti hadova igazán könnyű. Most azonban Doug Hamilton szavai kezdenek beszivárogni a tudatomba. Miről gagyog ez az alak?

– ...két ilyen összeegyeztethetetlen termék egybeolvasztása ...

Vajon mit akar mondani azzal, hogy „összeegyeztethetetlen”? Meg hogy „alapvetően át kell gondolnunk”? Hirtelen belém hasít a félelem. Talán nem csupán a száját jártatja ez a fickó, talán tényleg mond valamit. Jól van, odafigyelek.

– Nagyra értékeljük, azt a hathatós kölcsönkapcsolatot, amelyet a Panther és a Glen Oil a múltban ápolt – folytatja Doug Hamilton.
– Abban azonban bizonyára egyetért velünk, hogy szemlátomást ellenkező irányba tartunk.

Ellenkező irányba?

Csak nem erről beszélt egész idő alatt?

Idegesen összerándul a gyomrom.

– Bocsásson meg, Doug – szólalok meg a lehető legoldottabb hangsúlyommal. – Természetesen csupa fül voltam eddig – nyájasan elmosolyodok, ahogy a profik szoktak egymás között. – Mégis, ha át tudnánk gondolni a helyzetet, hogy valamennyi érintett fél jól járjon...

Kis híján letérdelek előtte.

Doug Hamilton meg a másik fickó összenéznek.

– Aggódunk kissé a márkához fűződő értékek miatt – mondja végül Doug Hamilton.

– A márkához fűződő értékek miatt? – visszhangzom tanácstalanul.

– A termék értékei miatt – mondja, és furcsálló tekintetet vet rám. – Mint az előbb kifejtettem volt, pillanatnyilag átcímkezzük

a termékeinket itt, a Glen Oilnál. Új imázsumunk a megbízható benzin, amint azt a most bevezetendő lilimos logónk is sejtetni enged. Úgy érezzük ezért, hogy a Panther Prime túl agresszív hozzánk a maga sportot és versenyt hangsúlyozó szlogenjeivel.

– Agresszív? – meredek rá megrökönyödve. – De hát ez csak... egy gyümölcsital.

Ennek semmi, semmi értelme. A Glen Oil füstöt okádó, környezetet romboló benzinyár. A Panther Prime ezzel szemben ártatlan áfonyaízesítésű ital. Hogyan nevezhetik túl agresszívnek?

– Az érték, amiket hordoz – int a pasi az asztalon heverő reklámfüzetek felé. – Sebesség. Férfiasság. Elit. Már maga a szlogen – „Ne állj meg!” – is szemet szúr. Őszintén szólva az egész idejétmúlt kissé – vállat von. – Egyszerűen nem hiszünk a közös vállalkozás sikerében.

Nem, ez nem lehet igaz! Nem vonulhatnak ki az üzletből. A cégnél mindenki azt hiszi majd, hogy az egész az én hibám. Azt gondolják, én, a kis hülye szúrtam el az üzletet.

A szívem a torkomban dobol, az arcom lángol. Nem hagyhatom annyiban! De hát mit is mondhatnék? Nem számítottam erre. Paul azt mondta, mindent elrendezett, nekem mindössze annyi a dolgom, hogy kezet rázzak a hapikkal.

– Természetesen még egyszer megvitatjuk a kérdést a végső döntés előtt – hallom Dougot, aki halványan rám mosolyog. – Mint mondtam, szeretnénk tovább ápolni kapcsolatainkat a Panther Corporationnel, ezért ez a találkozás semmiképpen nem volt hiábavaló.

Ezzel hátralöki a székét.

Nem hagyhatom, hogy a mostani lehetőség kicsússzon a kezem közül! Meg kell próbálnom meggyőzni őket. Be kell zárnom az üzletet.

Úgy értem, le kell zárnom.

– Várjanak! – hallom a saját hangomat. – Várjanak... egy pillanatra! Mondanék még egyet-mást.

Az íróasztalon ott árválkodik egy dobozos Panther Prime, én pedig megragadom, hogy ösztönzést merítsek. Húzom az időt. Felállok, a szoba közepére lejtök, és magasba emelem a dobozt, hogy mindenki lássa.

– A Panther Prime... sportital.

Elhallgatok, szavaimat udvarias hallgatás fogadja. Érzem, hogy tüzel az arcom.

– Izé... és nagyon... nagyon...

Egek, mit művelek én itt?

Rajta, Emma! Gondolkodj! Gondolj a Panther Prime-ra... a Panther Colára... gondolkodj... gondolkodj...

Igen, persze!

Oké, kezdjük előlről!

– Amióta az 1980-as évek végén piacra dobtuk a Panther Colát, a Panther-italok egyet jelentettek az erőnléttel, izgalommal és minőséggel – hadarom.

Istennek hála eszembe jutott a Panther Cola marketinges hablatya. Milliószer gépeltem ki, nem volna meglepő, ha álmomból felébresztve is kívülről fújnám.

– A Panther-italok a marketing ritka csodái – folytatom. – A Panther-jelleget az egész világon elismerik, s klasszikus jelmondatunk – „Ne állj meg!” – az idők folyamán közmondássá lett. Mi most kivételes lehetőséget ajánlunk a Glen Oilnak, hogy csatlakozzon világhírű, első osztályú márkánkhoz.

Kezdek megtáltosodni. Széles léptekkel járkálok az asztal körül, miközben a dobozzal hadonászom.

– Aki Panther egészségitalt vásárol, azt jelzi ezzel, hogy kizárólag a legjobbat választja. – Másik kezemmel rácsapok a dobozra. – Ez a fogyasztó a legjobbat várja el az energiatitalától, a legjobbat várja el a benzinétől, a legjobbat várja el önmagától.

Szinte szárnyalok! Fantasztikus vagyok! Ha Paul most látna, a helyszínen előléptetne!

Az íróasztalhoz megyek, és a szeme közé nézek Doug Hamiltonnak.

– Mikor a Panther vásárlója kinyit egy ilyen dobozt, választásával elmondja a világnak, kicsoda ő valójában. Arra kérem a Glen Oilt, válasszon hasonlóképpen!

Szónoklatom végén az íróasztal közepére csapom a dobozt, a gyűrűs nyitóért nyúlok, és hűvös mosollyal kihúzom.

A szén-dioxid nyomására úgy spriccel szét az áfonyás lé, akár egy vulkánkitörés.

Végigcsorog az asztalon, eláztatja a papírokat, élénkvoros színűre festi az itatóspapírokat... és jaj, nem... lefröcsköli Doug Hamilton ingét.

– Az anyját! – hüledezem. – Úgy értem, igazán sajnálom...

– Jesszusom! – morogja Doug Hamilton bosszúsan. Feláll, és zsebkendőjét halász elő a zsebéből.

– Benn marad ez a pecsét?

– Hát... – ragadom meg gyámoltalanul a dobozt –, nem is tudom.

– Hozok egy törülközőt – szólal meg a másik pasi is, és talpra ugrik. Az ajtó bezárul mögötte. Néma csönd borul a helyiségre, csupán a padlóra csurgó lé cuppogása hallatszik.

Égő arccal Doug Hamiltonra meredek, fülemben dobol a vér.

– Kérem – mondom, és megköszörülöm a torkomat. – Ne mondja meg a főnökömnek!

* * *

A végén csak elszúrtam. Miközben a glasgow-i reptér csarnokában battyogok, a világ ökrének érzem magam. Doug Hamilton egészen rendesen viselkedett a végén. Azt mondta, biztos benne, hogy a pecsét kijön majd, és megígérte, hogy nem szól Paulnak a történekről. Az üzlet dolgában azonban nem tágított.

Az első nagy tárgyalásom. Az első nagy lehetőségem... és én elbal-tázom. A legszívesebben feladnám az egészet. A legszívesebben felhívnám a céget: „Ez és ez van, soha többé nem láttok, és melleleg én voltam az, aki tönkrevertem a fénymásolót.”

Mégsem tudom megtenni. Négy év leforgása alatt ez a harmadik állásom. Nem hagyhatom ott, saját jól felfogott érdekemben. Az önbecsülésem érdekében. Meg azért is, mert négyezer fonttal lógok apunak.

– Nos, mivel szolgálhatok? – kérdezi egy ausztrál fickó, mikor kábán felnézek.

A gépem egy óra múlva indul, és én egyenesen a bárban kötöttem ki.

– Hmmm... – teljesen üres az agyam. – Izé... fehérbort kérek. Nem, inkább vodkát tonikkal. Köszönöm.

Amíg a csapos kitölti az italomat, leplattyanok megint a bárszékre. Két üléssel odább mellém telepszik egy copfos légikisasszony. Rám mosolyog, és én is megkockáztatok egy futó mosolyt.

Gőzöm sincs másoknak miért sikerül minden, tudja a fene, hogyan csinálják. Vegyük példának okáért régi barátnőmet, Lissy-t.

Amióta az eszét tudja, ügyvéd akart lenni... és lássanak csodát, az is lett, sikkasztási ügyekkel foglalkozik. Én azonban úgy fejeztem be a főiskolát, hogy sejtelmem sem volt, mit is akarok. Először ingatlanügynöknek szerződtem, de csak azért, mert mindig is szerettem a szép házakat, meg aztán ott volt ez a vörösre lakkozott körmű – király egy köröm volt, mondhatom! – nőci az állásbörzén, aki azt mondta, annyira megszédte magát, hogy negyvenévesen vissza tud majd vonulni.

Ám abban a minutában, amint elkezdtem a munkámat, meg is utáltam. Utáltam a munkatársaimat. Utáltam olyanokat mondani, hogy „gyönyörű kilátás”. Azt is utáltam, hogy mikor a vevő előállt azzal, hogy 300 000-e van, mi minimum 400 000-re becsültük a ház árát, s a tetejében le is néztük a nyomorultat, amiért ekkora csődtömeg, hogy csak ennyit tudott összekaparni.

Ezért fél év után bejelentettem otthon, hogy pályát módosítok, és inkább kitanulom a fotós szakmát. Nagyszerű pillanat volt, akár egy film hatásos jelenete vagy ilyesmi. Apu fedezte a fotótanfolyam és a masina költségeit, én pedig készen álltam arra, hogy új életet kezdek, egy fotóművész magasba ívelő pályáját...

Az volt csak a baj, hogy nem egészen így történt.

Először is, van fogalmuk arról, mennyi a fizetése egy fotóssegédnek?

Nos, a nullával egyenlő.

De nem bántam volna ezt sem, ha bárhol talállok magamnak állást.

Mélyet sóhajtok, s bánatos ábrázatomat tanulmányozom a bártükörben. A hajam, amit reggel szérummal egyenesítettem ki, göndören bongyorodik a fejemem. Én már csak ilyen vagyok. Tipikus.

Legalább nem én vagyok az egyetlen, aki semmire sem vitte. A tanfolyam nyolc résztvevője közül az egyik azonnal befutott, s most a Vogue-nak meg hasonlóknak dolgozik. Egy másiktól esküvői fényképész lett. A harmadik viszonyt kezdett a tanárunkkal, a negyedik világ körüli útra indult, az ötödik gyereket szült, a hatodik a Snappy Snaps-nél helyezkedett el, a hetediket a Morgan Stanley alkalmazta.

Időközben egyre jobban eladósodtam, ezért olyan állás után néztem, ahol pénz is látok. Végül tizenegy hónappal ezelőtt a Panther Corporation felvett marketingasszisztensnek.

A csapos élém teszi a vodkát és tonikot, és fürkésző tekintetet vet rám.

– Fel a fejjel! – mondja. – Lesz ez még így se.

– Köszönöm – mondom hálásan, és belekortyolok az italba, így már jobb egy kicsit. A második kortynál tartok, amikor megszólal a mobilom.

Idegesen összerándul a gyomrom. Ha a cég az, úgy tesztek, mint ha meg sem hallanám.

De nem az, a parányi képernyőn a lakásom száma jelenik meg.

– Szia – mondom, miután benyomtam, a zöld gombot.

– Szia! – hallom Lissy hangját. – Csak én vagyok! Na, hogy ment?

Lissy a szobatársam, és a legrégebbi barátnőm. Sűrű, sötét haja van, az IQ-ja a hatszázat veri, s ő a világ legkedvesebb teremtese.

– Katasztrofálisan – lehelem elhalóan.

– Miért, mi történt? Nem kötötted meg az üzletet?

– Nem. A tetejében áfonyás italba fullasztottam a Glen Oil marketingigazgatóját.

A szemem sarkából látom, hogy a légikisasszony elfojt egy mosolyt, én meg érzem, amint elpirulok. Oltári! Most már az egész világ tud a balesetemről.

– Nagy ég! – Szinte látom, mint veszi sorra Lissy, amivel megvigasztalhat. – No, legalább megjegyeznek maguknak – mondja végül.

– Na igen – morgom borúsan. – Volt telefonom?

– Ja, az nem... Úgy értem, apád telefonált, de... tudod, nem volt... – hímez-hámoz a lakótársnőm.

– Lissy! Mit mondott?

– Úgy tűnik, az unokanővéred nyert valami szakmai díjat – érkezik a válasz hosszas hallgatás után, csaknem bocsánatkérően. – Szombaton ünneplik meg, a mamád születésnapjával egy időben.

– Á, nagyszerű!

Még jobban magamba roskadok a széken. Pont erre volt szükségem. Hogy az unokanővérem, Kerry győztesen magasba emeljen valami ezüstserleget, amellyel a világ legjobb utazásszervezőjét, a világ megváltóját jutalmazták.

– És hívott Connor is. Kérdezte, hogy ment az üzlet – hadarja Lissy. – Igazán nagyon cuki volt, azt mondta, nem akart felhívni a mobilodon, nehogy zavarjon az üzletkötésben.

– Tényleg?

Ma először kerekedik jó kedvem.

Connor. A kedvesem. Az én drága, gondoskodó kedvesem.

– Annyira aranyos! – folytatja Lissy. – Azt mondja, a délutánját mindenestől lefoglalja ugyan valami nagy megbeszélés, a fallabdazást azonban kihagyja miattad. Azt kérdi, nem volna-e kedved ma este vele vacsorázni?

– Ó – mondom kellemesen meglepve. – Persze, az nagyon jó lesz. Kösz, Lissy.

Kikapcsolom a mobilt, újra belekortyolok a vodkába, és máris sokkal, de sokkal jobban érzem magam.

A kedvesem.

Nagyon igaza van Julie Andrews-nak. Amíg a kutya harap, és a méhecske csíp... nem felejttem, hogy van egy kedvesem. Ha erre gondolok, nem is tűnik olyan elfuseráltkán a világ.

Vagy hogy is mondta?

És nem akármilyen fiúm van, nem ám! Magas, fess, okos, akit a Heti Marketing Híradó „a marketingkutatók egyik legnagyobb ígéretének” nevezett.

A vodkámot szűrőcsölgetve hagyom, hogy Connor körül keringő gondolataim előntsék az agyamat, és megvigasztaljanak. Ahogy szőke haja felragyog a napsütésben, meg a mindig mosolygós arca! Ahogy a minap valamennyi softwaremet felturbózta a számítógépe-men, a tudtom nélkül, és ahogyan...

Több nem jut eszembe. Nevetséges! Úgy értem, Connor tele van csodálatos jellemvonásokkal. A... hosszú lába. Igen. Meg a széles váll. Aztán milyen odaadóan ápolt, amikor influenzás lettem! Úgy értem, hány hímneműtől várhatja el ezt az ember manapság? Na igen.

Annyira szerencsés vagyok. Igen, bizony.

Elteszem a mobilt, lesimítom a hajam, és a bárpult fölött függő órára pillantok. Negyven perc van hátra az indulásig. Nem is olyan sok. Ideges bizsergést érzek a bőrömön, mintha kis bogarak szálltak volna meg, és egy hajtásra kiiszom, ami a poharamban maradt.

Nem lesz semmi baj, mondom magamnak milliomodszor. Az égvilágon semmi.

Nem is ijedtem be, csak éppen... csak éppen...

Na jó, beijedtem.

16. számú titok: Félek a repüléstől.

Ezt még soha nem árultam el senkinek, olyan bénán hangzik. Úgy értem, nincs fóbiám vagy ilyesmi. Nem arról van szó, hogy fel sem merek szállni egy gépre. Csak... ha egy mód volna rá... inkább maradnék a földön.

Régen nem féltem semmitől. Az elmúlt néhány évben azonban fokónként egyre idegesebb lettem. Tudom, hogy a félelmeimnek nincs semmi alapja. Ezreket ismerek, akik naponta repülnek. A repülés végső soron biztonságosabb, mint az ágyunkban heverni. Egy repülőszerencsétlenségnek sokkal kisebb az esélye, mint... hogy megfelelő pasira akadjon az ember Londonban, vagy efféle.

Ennek ellenére nem csípem a dolgot.

Talán lehörpintek még egy pohárával.

* * *

Mire a járatunkat szólították, megittam két további vodkát. Most sokkalta jobban érzem magam. Úgy értem, Lissynek igaza van. Így legalább megjegyyeznek maguknak, nem igaz? Legalább felfigyelnek rám. Megragadom a bőröndömet, és amint a kapu felé sietek, majdnem úgy érzem magam ismét, mint egy magabiztos üzletasszony. Néhányan rám mosolyognak, amint elhaladok mellettük, én pedig szélesen visszamosolygok. Közben meleg baráti érzés önt el. Na látják! Nem is olyan rossz a világ. Minden attól függ, hogyan állunk hozzá. Az életben minden megtörténhet, nem igaz? Az ember soha nem tudhatja, mi várja a következő sarkon.

A repcsi bejáratához érek, már itt is az ajtó, elveszik tőlem a beszállókártyát. A copfos légikisasszony kerül elé, aki a bárban mellettem üldögélt.

– Jó napot, újra! – mosolygok rá. – Micsoda véletlen!

A légikisasszony rám bámul.

– Jó napot. Hmm...

– Mi a baj?

Vajon miért méreget olyan zavartan?

– Ne haragudjon. Csak azt akartam mondani... nem tudja, hogy...

– és sután a cicimre mutat.

– Mi történt? – kérdezem nyájasan.

Lenézek magamra, és ereimben meghűl a vér.

A selyemingem kigombolódott valahogyan útközben. Három gomb.

Az egész cicim kilátszik.

A melltartóm. A rózsaszín, csipkés melltartóm. Amit megfestett kisé a mosás.

Hát ezért mosolyogtak rám annyian! Nem azért, mert a világ olyan jó hely, hanem mert én vagyok a rózsaszín melltartós csaj, akinek megfestődött kisé a cicitartója.

– Köszönöm – motyogom, és ügyetlenül összegombolom az ingem. Az arcom lángol a megaláztatástól.

– Nem ez volt élete legjobb napja, ugye? – kérdi a légikisasszony együttérzően, miközben a beszállókártyámért nyúl. – Bocsásson meg, hogy akaratlanul is kihallgattam.

– Semmi baj – eresztek meg egy félmosolyt. – Nem, határozottan nem ez életem legjobb napja.

Rövid szünet következik, miközben a légikisasszony a beszállókártyámat tanulmányozza.

– Tudja, mit! – mondja aztán halkán. – Mit szólna hozzá, ha itt a fedélzeten magasabb kategóriába osztanám?

– Mibe? – meredek rá üveges szemmel.

– Nézze, szüksége van egy kis lazításra.

– Tényleg? De... meg tudja csinálni?

– Ha van üres helyünk, igen. Kellő tapintattal persze. Különben is, ez az út olyan rövid. – Cinkos mosolyt villant rám. – De ne mondja el senkinek, rendben?

A gép elülső részébe vezet, és egy nagy, széles, kényelmes ülésre mutat. Életemben nem volt még ilyen jó dolgom! Alig hiszek a szemmemnek.

– Ez az első osztály? – suttogom, miközben szemügyre veszem az elegáns luxuskörnyezetet.

Tőlem jobbra egy fess öltönyös pasi a laptopját veri, a sarokban meg két idős hölgy teszi fel a fejhallgatót.

– Nem, ez az üzleti szakasz. A gépünkön nincs első osztály – ismét felemeli a hangját: – Minden rendben lesz?

– Igen, tökéletes! Nagyon szépen köszönöm.

– Szívesen – újra elmosolyodik, és ellibeg, én meg az előttem lévő ülés alá gyömöszölöm a bőröndömet.

Hú! Ez ám nem semmi! Nagy, széles ülések, lábtámaszok meg minden. Csodás utam lesz, az első pillanattól az utolsóig, mondom magamnak ellentmondást nem tűrően. Közönyösen a biztonsági övért nyúlok, és becsatolom, miközben igyekszem nem tudomást venni gyomrom remegéséről.

– Kér pezsgőt?

Új ismerősöm, a légikisasszony az, aki most sugárzóan lemosolyog rám.

– Pompás volna. Köszönöm!

Pezsgő!

– És önnek hozhatok, uram?

A mellettem ülő pasas eddig fel sem nézett. Farmert és kopott pulóvert visel, s kibámul az ablakon. Miközben megfordul, hogy

válaszoljon, sötét szempárt és borostát pillantok meg; homlokát mély barázdák szántják.

– Nem, köszönöm. Mindössze egy brandyt kérek.

A hangja száraz, a kiejtése amerikaira vall. Már majdnem megkérdem udvariasan, honnan való, ő azonban rögvest hátat fordít, és ismét kibámul az ablakon.

Nagyon helyes, gondolom, mert az igazat megvallva én sem vagyok beszédes kedvemben.

2.

DKÉ. AZ IGAZSÁG AZ, HOGY NAGYON NEM TETSIK EZ NEKEM. Tudom, hogy ez az üzleti szakasz, tudom, hogy csodás luxus vesz körül. A gyomromat azonban továbbra is görcsbe rántja a félelem. Felszállás közben behunyt szemmel számoltam, nagyon lassan. Valamennyire használt. Háromszázötven körül azonban kifogytam a szuszából. Most tehát csak üldögélek itt, a pezsgőt kortyolgom, és egy cikket olvasok a Cosmóban, aminek a címe: „Mi az a harminc dolog, amiről nem jó lemaradni harmincéves korunk előtt.” Mindent megteszek, hogy úgy fessek, mint egy laza marketinges felsővezető, akinek meg se kottyán, hogy az üzleti szakaszban utazik. Csak-hogy, nagy ég, minden apró hangra összeressenek, a gép apró meg-ingásaitól pedig elakad a lélegzetem.

Magamra erőltetett nyugalommal kezembe veszem a biztonsági szabályok laminált lapját, és végigfutok rajtuk. Vészkiírat. A bekötés módja. Amennyiben mentőmellényre van szükség, kérjük, először az időseknek és a gyerekeknek segítsen! Uramatyám!

Mi az ördögnek olvasom én ezt? Ugyan mit segít rajtam, ha az apró pálcikaemberkéket ábrázoló képeket bámulom, amint az óceánba

TETSZIK? MI IS NAGYON SZERETJÜK.

Szívből ajánljuk,
ha öröme és felszabadult percekre vágysz!

**Már rendelhető!
ÉLVEZD MIHAMARABB!**

**MOST
KEDVEZMÉNNYEL**

lehet a tiéd!

[Megnézem.](#)

NE HAGYD KI!

Rendeld meg most a kiadónál!

Még több jó könyv

megjelenését támogatom veled.

[Imádom a jó könyveket. Kérem máris!](#)

vetik magukat, miközben a gépük felrobban a hátuk mögött? Sietve visszagyömöszölöm a lapot a necchálóba, és belekortyolok a pezsgőbe.

– Bocsásson meg, asszonyom! – Újabb légikisasszony jelenik meg az oldalamon, a haját vörös csigákba rendezte. – Üzleti úton van?

– Igen – mondom, büszkén végigsimítva a hajamon. – Igen, azon. Átnyújt nekem egy brosúrát, amely az „igazgatói lakosztályok” címet viseli. Egy fényképen üzletemberek ágálnak lelkesen egy tábla előtt, amelyen hullámgrafikon díszel.

– Némi információ a gatwicki üzleti szállodánkról. Felkészültünk a konferenciabeszélgetésekre, és szükség esetén tanácssteremmel állunk a rendelkezésükre. Érdeklí a dolog?

Oké. Végül is vezető beosztású üzletasszony volnék.

– Nagyon valószínű – mondom, miközben közömbösen pillantok a brosúrára. – Igen, talán önöknél tarthatnám a csapatom eligazítását. Nagy csapatom van, amelyiket érthető módon gyakran el kell igazítanom. Üzleti dolgokban – köszörülöm meg a torkomat. – Zömmel logisztikai problémákról.

– Foglaltassak most helyet önöknek? – kérdezi a kisasszony segítőkészen.

– Ühm... nem, köszönöm – mondom némi szünet után –, a csapatom e pillanatban... otthon tartózkodik. Egynapi szabadságot kaptak tőlem.

– Rendben. – A légikisasszony szemlátomást nem tudja, hányadán áll velem.

– Talán máskor – teszem hozzá gyorsan. – De ha már itt van... azon gondolkoztam... normális ez a hang?

– Miféle hang? – A légikisasszony felveti a fejét, úgy fülel.

– Hát ez a berregés, ami a szárny felől jön.